

Not.nr.

van: 18.11.2008

Griffiernr.: 1600

Rep. nr.: 2010

VONNIS uitgesproken in het gerechtsgebouw "Het Kasteel" te Turnhout op DINSDAG, ACHTTIEN NOVEMBER TWEEDEUZEND EN ACHT, in de openbare zitting van de Veertiende Kamer van de Rechtbank van Eerste Aanleg van het gerechtelijk arrondissement Turnhout,

alwaar zetelden:

, Enig-Rechter,

, Substituut Procureur des Konings,

, Adjunct-Griffier.

In zake van het OPENBAAR MINISTERIE tegen

344-

, wonende te

geboren te

op

BEKLAAGD VAN:

te

op de percelen aldaar gelegen gekadastreerd als oppervlakte van . eigendom van :

met een globale

1.

2.

ingevolge akte verleden door Notaris

dd. 25 juli 1990

bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99, par.1°, 146, 1, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de Ruimtelijke Ordening dd. 18 mei 1999, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hiernavermelde handelingen, werken of wijzigingen, zoals bepaald bij artikel 99 te hebben instandgehouden,

in casu :

het bouwen, het plaatsen op een grond van n of meer vaste inrichtingen (zoals nader gedefinieerd in artikel 99§1 alinea 3 voormeld), het afbreken, herbouwen, verbouwen of uitbreiden van een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken (zoals nader gepreciseerd in artikel 99§1 alinea 3 voormeld) (99 par.1, 2° Decreet Ruimtelijke Ordening)

namelijk:

van 1 juni 1986 tot 14 maart 2005

door: het instandhouden van de volgende constructies die zonder vergunning werden opgericht in mei 1986:

- een hoofdgebouw
- een voorst en decorpanelen
- toegang met poort
- kinderspeeltoigen

en inzake van:

- 3445 - De **STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR**, bevoegd voor het grondgebied van het Vlaamse Gewest, met kantoren te 1000 Brussel, Koning Albert II laan 20 bus 2.
- **BURGERLIJKE PARTIJ** tegen beklagde.
 - hebbende als raadsman, Mr. _____, advocaat te _____.

Gezien de stukken van het dossier.

Gezien het vonnis dezer rechtbank, zelfde kamer, de dato 06 maart 2007, met nummer 337/07, waarbij alvorens verder recht te doen, de heropening der debatten bevolen werd ter zitting van 03 april 2007, teneinde het Openbaar Ministerie toe te laten de verkoopsakte, verleend door notaris _____ de dato 25 juli 1990 voor te brengen.

Gezien op het vonnis dezer Rechtbank, zelfde kamer, de dato 29 april 2008, met nummer 705/08, waarbij alvorens verder recht te doen, het Openbaar Ministerie werd aangezocht een afschrift voor te leggen van diverse aktes van oorsprong van eigendom.

Gelet op de neerlegging van voormelde aktes.

Gelet op de syntheseconclusie genomen voor beklagde en neergelegd ter openbare zitting van 07 oktober 2008.

Gelet op de conclusie en stukkenbundel voor de burgerlijke partij en neergelegd ter openbare zitting van 07 oktober 2008.

Gelet op de verdere behandeling dezer zaak ter openbare zitting van 07 oktober 2008.

Gehoord de burgerlijke partij in zijn vordering, ontwikkeld door zijn raadsman Mr. _____, voornoemd.

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering

Gehoord beklaagde in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door zijn raadsman
Mr. _____, advocaat te _____.

Op strafgebied:

De draagwijdte van de strafrechtelijke vordering werd genoegzaam omschreven in het tussenvonnis van de dato 06 maart 2007 waarnaar dan ook kan verwezen worden.

Hoofdgebouw en woonst:

Beklaagde heeft gesteld dat met betrekking tot het hoofdgebouw en woonst, deze te aanzien zijn als één en hetzelfde gebouw, dat deze reeds waren opgericht voor de inwerkingtreding van de stedenbouwwet van 29 maart 1962 en er op dat ogenblik geen voorafgaandelijke vergunning noodzakelijk was en derhalve geen strafrechtelijke inbreuk op basis van de stedenbouwwetgeving ten opzichte van hem te weerhouden is.

In voormeld tussenvonnis van 06 maart 2007 dat, zoals reeds gesteld in ons tussenvonnis van 21 april 2008, gezag van gewijsde heeft, wordt uitdrukkelijk gesteld en aangenomen dat de vervolgende overheid de bewijslast heeft dat het gebouw werd opgericht na het invoegen treden van de stedenbouwwet van 29 maart 1962.

Tevens werd hierin aangenomen dat dit bewijs niet geleverd wordt door het feit dat het gebouw pas officieel in de registers van het kadaster werd opgenomen sinds 1973.

Tevens werd hierin opgenomen dat de vermelding op het kadasterplan (handgeschreven) bijgehouden tot 1956, 1957, 1958, 1959, 1960, 1961 en 1962, het hoofdgebouw niet werd vermeldt geen bewijs is van het feit dat het gebouw na 1962 werd opgericht.

De e-mail van mevrouw _____, deskundige-stedebouw van de gemeente _____ levert ook geen bewijs van het feit dat de kwestieuze gebouwen na het van kracht worden van de wet van 21 maart 1962 werden opgericht.

Op basis van de thans voorliggende eigendomsaktes blijkt ook niet dat de gebouwen na de inwerkingtreding van de stedenbouwwet van 29 maart 1962 werden opgericht.

Op basis van deze vaststellingen dient de Rechtbank dan ook aan te nemen dat het niet bewezen is dat een vergunningsplicht bestond voor deze gebouwen derhalve dat er ook geen sprake is van wederrechtelijke instandhouding hiervan door beklaagde.

Beklaagde wordt voor dit onderdeel van de weerhouden tenlastelegging dan ook vrijgesproken.

Met betrekking tot de kinderspeeltuigen:

Beklaagde heeft erkend dat deze zijn aangebracht ten vroegste in het jaar 1986.

Evenwel stelt hij dat er geen enkele vergunning vereist is voor de plaatsing van deze speeltuigen ingevolge artikel 3,11ste, H van het besluit van de Vlaamse Regering van 14 april 2000, tot de bepaling van de vergunningplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundig vergunning nodig is.

De stedenbouwkundig inspecteur stelt dat niet aan deze voorwaarden is voldaan nu deze speeltuigen zich niet bevinden in de onmiddellijke omgeving van een vergund woongebouw en niet tot een normale tuinuitrusting behoren.

Zoals hogergesteld is het niet bewezen dat voor kwestieuze gebouwen een vergunningsplicht bestond.

Deze voorwaarde is in casu dus niet toepasselijk.

Evenwel moet aangenomen worden dat het hier niet gaat om een normale tuinuitrusting.

Blijkens de foto's zijn er twee speeltuigen opgericht welke duidelijk uitsluitend dienstig zijn voor externe bezoekers en niet tot gebruik van de bewoners dienstig zijn.

Het blijkt ook niet dat deze tuigen zich bevinden binnen een straal van een 30-tal meter van het woongebouw.

Aldus is hier niet aan de voorwaarden van het voornoemde artikel voldaan derhalve dat dient aangenomen te worden dat wel degelijk sprake is van wederrechtelijk instandhouding van speeltuigen opgericht zonder vergunning.

Beklaagde is hieraan dan ook plichtig.

Decorpanelen en toegang met poort:

Beklaagde erkend dat deze elementen sedert 1986 werden aangebracht op het perceel zonder enige schriftelijke vergunning.

Ten onrechte beroept beklagde zich ter ontlasting van zijn strafrechtelijke verantwoordelijkheid op het feit dat hij onwetend was van de verplichting tot vergunningsplicht.

Desbetreffend verwijst hij ten onrechte naar het gegeven dat officiële instanties gebruik zouden hebben gemaakt van het " " en deze overheden hem nooit zouden hebben gewezen op het feit dat een vergunning noodzakelijk was.

Betrokkenen wordt geacht de wet dienaangaande te kennen en te weten, en desgevallend navraag te doen, omtrent de noodzaak van vergunningsplicht bij het oprichten van bepaalde bouwwerken op een perceel.

De zogezegde (bezoekende) overheden hadden uiteraard geen enkele informatieverplichting dienaangaande opzichthens beklagde.

De schuldigheid van de heer : is ter zake dan ook vaststaand.

Herstelvordering:

Het advies van de Hoge Raad voor het herstelbeleid.

Gelet op het feit dat de herstelvordering dateert van 14 maart 2005 en de dagvaarding van 21 november 2005 bestond er geen verplichting tot voorafgaandelijk advies van de Hoge Raad voor het herstelbeleid.

In voorkomend geval zou de Rechtbank, hoewel hiertoe niet verplicht, ingevolge artikel 198bis 2de lid D R O, alsnog een advies kunnen vragen aan de Hoge Raad voor het herstelbeleid.

Evenwel is de Rechtbank van oordeel dat zulks in casu niet dient te geschieden, nu de stedenbouwkundige inbreuk betrekking heeft op een perceel gelegen in natuurgebied, met name te bestempelen als ruimtelijk, kwetsbaar gebied.

De Rechtbank is dan ook van oordeel dat gelet op de aard en de plaats waar de inbreuk zich heeft voorgedaan, tot herstel dient te worden overgegaan, conform de vordering van 14 maart 2005 en zoals hierna bepaald.

Het komt de Rechtbank ook gepast voor een dwangsom op te leggen ter garantie van de uitvoering van de herstelvordering.

Gezien de bepalingen van art. 162, 162bis, 191, 194 van het Wetboek van Rechtspleging in Strafzaken; art. 27°, 38, 40, 44, 45 van het Strafwetboek; art. 1 van de wet van 5 maart 1952, gewijzigd bij wet van 24 december 1993; art. 77 K.B. van 27 april 2007; art. 2, 11, 12, 14, 31, 32, 34, 35, 36, 37 en 41 der wet van 15 juni 1935; art. 28 en 29 van de wet van 01 augustus 1985, gewijzigd bij de wet van 24 december 1993; art. 58§1 van het K.B. van 18 december 1986; art. 2, 3 en 4 wet van 26 juni 2000; 3 en 4 Wet van 17.04.1878; art. 1382 en 1383 BWB;

OM DEZE REDENEN, en bij toepassing van artikelen 1, 2, 99 par. 1, 146,1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de Ruimtelijke Ordening de dato 18 mei 1999.

DE RECHTBANK, vormissende op TEGENSPRAAK.

Rechtdoende op strafgebied

SPREKKT beklagde **· VRIJ** voor het onderdeel der tenlastelegging betrekking hebbende op het instandhouden van hoofdgebouw en woonst.

Verklaart het aan beklagde tenlaste gelegde onderdeel der tenlastelegging namelijk voor het wederrechtelijk instandhouden van decorpanelen, toegang met poorten en kinderspeeltuigen bewezen.

Veroordeelt beklagde voor het wederrechtelijk instandhouden van decorpanelen, toegang met poorten en kinderspeeltuigen tot een geldboete van **HONDERD EURO (100€)**.

Zegt voor recht dat voormelde geldboete wordt verhoogd met 45 opdecimen en gebracht wordt op **VIEFHONDERDVIJFTIG EURO (550€)**.

Boete vervangbaar bij gebrek aan betaling binnen de wettelijke termijn door een gevangenzitting van één maand.

En aangezien beklagde nog geen veroordeling opgelopen heeft tot een criminele of een correctionele straf van meer dan twaalf maanden gevangenisstraf en een maatregel van genadigheid van aard is om zijn verbetering te doen hopen;

Gezien art. 8 van de wet van 29 juni 1964, gewijzigd door de wet van 10 februari 1994 en 32 maart 1999;

Verleent gewoon uitstel van uitvoering voor een termijn van **drie jaar voor de gehele opgelegde geldboete.**

Verwijst beklagde tot de kosten van het proces, belopende in het geheel en tot op heden: **211,31 EURO.**

Verwijst beklagde, ingevolge art. 77 van het K.B. van 27 april 2007, tot betaling van een vergoeding van **NEGENENTWINTIG EURO EN DERTIG CENT**.

Verwijst beklagde bovendien, bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders, tot betaling van een bedrag van **VIJFENTWINTIG EURO** verhoogd met 45 opdecimen en gebracht op **HONDERD ZEVENENDERTIG EURO VIJFTIG CENT**.

Rechtsdoende op de herstellvordering:

Veroordeelt beklagde tot herstel van de plaatsing in vorige staat door het slopen van de wederrechtelijk opgetrokken decorpanelen, toegang met poort en kinderspeeltuigen op de percelen gelegen te , gekadastriseerd als) en dit binnen een termijn van twaalf maanden na huidige beslissing, onder een dwangsom van **VIJFTIG EURO** per dag vertraging voor het geval de veroordeling niet binnen de gestelde termijn wordt uitgevoerd.